

(Kort bemærkning).

Henning Gjellerod (S):

Jeg vil gerne sige tak til gratulanten, hr. Peter Duetoft. Det var jo dejligt at høre en, der ikke er medlem af delegationen, tale med en sådan begejstring, som hr. Peter Duetoft gjorde, og det skal han virkelig have tak for.

Det er jo rigtigt, som hr. Peter Duetoft siger, at Europarådet ikke har økonomisk magt, men der foregår i Europarådet via dets komité for økonomisk udvikling økonomiske debatter inden for det paneuropæiske område af meget, meget stor værdi, og det er jo sådan, at den økonomiske komité, som fru Helle Degn er formand for, har den parlamentariske kontrol med OECD i Paris og med EBRD i London. Det er jo faktisk ikke så lidt, og det tror jeg ikke der er ret mange, heller ikke af vores kolleger, der ved.

Elisabeth Arnold (RV):

Der er grund til ved sådan en lejlighed som i dag at gøre status over 50 års virke inden for Europarådet. Der er grund til at gøre op med fremskridtene eller gøre op med resultaterne. Der er grund til at liste glæder og sorger op og dvæle lidt ved euforien og ved frustrationerne.

Der er grund til at glæde sig over, at der er vedtaget ca. 170 konventioner. Der er grund til at glæde sig over, at demokratiet er blevet mere udbredt i Europa; der er mere kontakt mellem de folkevalgte. Der er grund til at glæde sig over Torturkomiteens virke, der er grund til at glæde sig over Racediskriminationsudvalgets virke, der er grund til at glæde sig over domstolens virke, og der er grund til at glæde sig over nylige fremskridt som f.eks. konventionen om biomedicin, som har været et meget spændende arbejde at følge.

Men der er også grund til at dvæle lidt ved frustrationerne og de manglende resultater. Der er grund til at ærgre sig over, at Europarådet hverken har penge eller magtmidler til eller mulighed for at gennemtrumfe de gode ideer over for lande, som er modstræbende, over for lande, som simpelt hen ikke agter at leve op til de konventioner, de selv har tiltrådt.

Der er grund til at ærgre sig over, at det ikke kan lykkes de øvrige medlemslande at gennemføre deres kritik, så den virker over for lande som f.eks. Tyrkiet, når det handler om deres fængselsforhold, når det handler om deres mindretal. Og der er grund til at ærgre sig over, at Europarådet, især tidligere, har brugt mange kræfter på intetsigende papirer, på intetsigende

arbejde, som blev gjort mangefold bedre andre steder.

Men når det så er sagt, vil jeg gerne tilslutte mig koret, der siger, at Europarådet siden Murens fald nu i meget høj grad har fået nye opgaver og nyt liv.

Fru Hanne Severinsen kom med et par personlige bemærkninger om sit arbejde som valgobservatør og som rapportør for nogle af de nye medlemslande, og det vil jeg også meget gerne gøre, fordi jeg synes, en af de mest utrolig spændende opgaver som dansk politiker har været at være med til at hilse nye lande i demokratiernes kreds.

Jeg havde den store fornøjelse af være valgobservatør i det første, sidste og eneste frie valg, der blev foretaget i DDR, som på trods af sit navn ikke var noget demokrati. En af de mest sigende oplevelser var i en lille landsby, hvor vi skulle observere valghandlingen. Der kommer en ældre herre ind og modtager sin stemmeseddel, kigger lidt på den, og lægger den så fra sig og går ud af lokalet. Så kommer han igen et kvarter efter, og så spørger vi, som er valgobservatører, hvad han dog skulle. Jo, han skulle hjem og hente sine briller. Han havde hidtil aldrig været ude for, at han, når han skulle stemme, havde brug for briller, for han skulle ikke sætte noget kryds på stemmesedlen, han skulle bare folde den sammen og putte den i stemmeurnen. Så demokratiet var altså også nået frem til denne landsby i DDR, som nu fandt ud af, at der var flere partier at stemme på.

Se, på den måde får man jo en klar demonstration af, hvad demokrati i virkeligheden handler om. Det handler om valgfrihed, det handler om forskellighed, og det handler ikke om ensretning.

Der har været diskuteret meget, om nye medlemslande for hurtigt er blevet medlemmer af Europarådet. Det har været en debat, vi meget ofte har haft i den parlamentariske forsamling, for det er selvfølgelig utilfredsstillende, at vi optager medlemslande, som klart ikke opfylder en lang række af de betingelser, vi synes de skal opfylde, når de er medlemmer.

Alternativet er jo – som også nævnt af flere tidligere – at landene tilbringer lang tid i en venteposition, hvor de ikke kan forstå, de ikke kan blive medlemmer, når de nu gør alt, hvad de kan. Og man må jo også sige, at der er nogle af de nuværende medlemslande, ikke mindst Tyrkiet, men også andre lande, som ikke har